

Kertész Eszter

Istenképeim

(az anya)

Paradicsomból kiúztél,
a sírásról leszoktattál.
Szomjúsággal, vacogással
bárcsak öledbe visszavennél.

(az apa)

Országnyi íróasztalodnál
vagy világnyi kertedben
szüntelenül munkálkodsz.
Kezedben toll, metszőolló: rend lesz.

(a testvér)

Közös nyelv, közös asztal,
mi anyánk, mi apánk:
közös kezdet. Véresen komoly
közös játék: élni tanítasz.

(a szerelmes)

Újjászültél: most ismerek magamra.
Szerelmed alkotott meg.
Forró leheleted lobbantott lángra.
Eleven vagyok. Látod: jó. Gyönyörködsz.

(a gyermek)

Ha befogadlak, többé nincs menekvés.
Ki kié? — mindegy.
Testem, vérem fogyasztod.
Vágyam, félelmem: megnősz.

(a barát)

A bármikor folytatható mondatok
és félszavak gyönyörúsége.
Hűség, szabadság egymás mellett.
Mellettem
vagy.

Utazások

Vissza

Hiába megyek vissza.
Az elvadult teleknek,
göcsörtös körtéfaáknak
semmi köze a gyerekkori kerthez.
A gyerekkori táj
léptéke és horizontja más.
Letűnt birodalma
csak befelé haladva
deríthető fel –
ha egyáltalán

Július, halálhónap

fogja magát, meghal
Péter, Tamás, János
csak néhány név
a legfrissebb névsorból
akik felvételt nyertek
örök tanítványok

Fürdő

egyetlen kerek tökéletes medence
és benne a víz s a szó
elég
hogyan tudjam: nincs mitől félni

Gyógyuló

A győzelmeket szeretjük, a diadalokat,
a biztos fölényt, mely tán a létünknek okot ad.
Pedig mennyi szégyent, hiányt, sebet takar
minden győzelem és minden diadal...

Mikor a lábadozás az időből kivált,
csupán egy ágy, egy bögre s egy ablak a világ,
mégsem szűkös a tér az ágytól a falig,
hol az erőtlennek az erő adatik.

És nem kell diadal, és nem kell győzelem,
csak pásztázzon a fény testemen, lelkemen,
és szavam legyen, s legyen térdelni térdem:
ne kelljen szemernyi dicsőség, se érdem.